

## Cercant refugi

Una de les característiques del nou segle són els grans moviments de població deguts a conflictes bèl·lics i religiosos o a causes econòmiques, socials o culturals. Actualment sobresurten les causes referents a les persones que busquen refugi davant de situacions de persecució per raons d'ètnia, religió, nacionalitat, pertinença a un grup social o opinions polítiques, com les que es produeixen a Síria, l'Afganistan, l'Iraq, en alguns països africans o en d'altres indrets. El contingent de refugiats sirians que han arribat a Europa està generant un ampli debat social sobre la situació humanitària i els drets d'aquestes persones.

Per saber més de la situació dels refugiats sirians que arriben a terres gironines vaig parlar amb representants de l'Associació Solidària amb el Poble Siri, que coneixen de primera mà força casos. Em van explicar com per fugir de la guerra molts van haver de gastar-se els estalvis i malvendre les seves pertinences i propietats per poder desplaçar-se fins a Turquia i, des d'allà, cap a algun país àrab o a Europa, per l'illa grega de Samos. La travessa fins a l'esmentada illa es fa en *patera* per un preu que no baixa dels 1.200 €. Als que poden arribar a terres gregues se'ls expedeix un document que, malgrat ser una mena d'ordre d'expulsió, els permet mal viatjar pel continent.

Les persones que busquen refugi acostumen a fer-ho en grups, majoritàriament compostos per homes, que viatgen en vaixell, tren, taxi, autobús o a peu i que dormen molt sovint al ras, sigui a l'estiu o a l'hivern. La perillosa peregrinació que comença a Grècia, segueix per Bulgària, Àustria... fins a arribar a Alemanya —és el país més escollit pels refugiats, ja que els recursos que posa a la seva disposició els permeten cobrir les necessitats bàsiques—, o a un altre país de la Unió Europea, com el nostre, on els recursos que s'hi esmercen són ben escassos. Un cop al lloc d'arribada comença el llarg calvari burocràtic,

### L'exili català

...es parla de mig milió de persones que van travessar la frontera i començar una llarga època de patiments, de gana, de fred, de malalties, d'enyorament i de por... de molta por. «Per què m'exilio, jo?», es preguntava un avi, com tanta altra gent aliena a qualsevol partit polític que només podia declarar-se «catalana de cor i ànima»... Sort que es va exiliar!

Josep Maria Murià



MARC VICENS

durant el qual no poden treballar i reben només minses ajudes, quan el que voldrien és poder treballar i no pas viure d'ajuts. També em van referir la difícil situació dels infants que arriben i les dificultats d'inclusió, especialment dels adolescents. Aquests casos mostren la gravetat i la complexitat de la situació a Síria, les penalitats i els riscos del viatge cap a l'exili i la barreja de sentiments antagònics que els envaeixen a l'arribada a les nostres contrades.

Davant d'aquestes situacions humanitàries es generen respostes des de diferents àmbits, que van des de les individuals dels ciutadans, la família, els amics o els veïns, les organitzades per entitats i moviments cívics, fins a les institucionals, ja siguin locals, autonòmiques, estatals o internacionals. Aquestes respostes sovint no són coincidents i es fa palès un greu conflicte entre les decisions de les institucions europees i estatals i el que reclama una part important de la societat, com ho mostra la manifestació massiva del mes de febrer passat a Barcelona, impulsada per més de 800 entitats, dins la campanya «Casa nostra, casa vostra», o la Jornada Solidària Som Refugi del mes d'abril, organitzada per diverses entitats, com Girona Acull, la Coordinadora d'ONG Solidàries, el Casal Independentista El Forn o l'Associació Catalana d'Amics del Poble Sahrauí.

L'actitud activa i solidària de les esmentades entitats, així com de molts dels nostres ajuntaments i consells comarcals i de la Generalitat, contrasta amb el trist paper de la Unió Europea i de l'Estat espanyol —que té la competència exclusiva en la matèria—, que no han articulat cap dispositiu unitari i eficient capaç de garantir aquest dret humà i constitucional, sinó que han prioritzat el reforç de les fronteres i el debilitament de la protecció